

Arrest

nr. 268 194 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 april 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 10 februari 2017 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 186 877 van 16 mei 2017 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 10 februari 2017.

1.4. Op 10 februari 2021 diende verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal nam op 11 maart 2021 de beslissing waarbij verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk werd afgewezen.

1.6. Op 6 oktober 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [Z.] + 2 minderjarige kinderen: [Z.A.][...] + [Z.A.][...]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 18/04/2016 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 22/04/2016 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van *“de verplichting van voorzichtigheid, het principe van voorzorg, voorbereiding van administratieve beslissingen, de legitieme verwachtingen en de gerechtelijke zekerheid”* en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij stelt ook dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster verschaft de volgende toelichting:

“De Tegenpartij heeft een stereotiepe beslissing genomen die helemaal niet rekening houdt met de feitelijke en rechtelijke elementen ingeroepen door Verzoekster in zijn verzoek tot internationale bescherming.

Er zijn elementen in het dossier die erop wijzen dat een terugkeerbesluit naar zijn land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Immers, uit de informatie waarover Verzoekster beschikt, onder andere de zus van Verzoekster, Mevrouw [A.Z.], advocaat in Albanië, er zijn doodsb bedreigingen t.a.v. Verzoekster.

De [S.] worden gegijzeld door de “SPAK”, taskforce van de Politie en de [S.] hebben een aantal mensen dood gemaakt.

Er werd een bom teruggevonden in een voertuig en een papier op zijn windscherm.

(Bijlage 2)

Deze informatie zijn tegenstrijdig met deze waarop de beslissing van de tegenpartij gestaafd is.

Er bestaat wel een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten aangezien het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard en werd vastgesteld dat zij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt om het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet heeft overschreden. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat, met toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bepaald op zes dagen aangezien verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in de bestreden beslissing wordt verwezen naar gegevens die eigen zijn aan verzoekster kan zij geenszins worden gevolgd in haar betoog dat de motivering van deze beslissing stereotiep is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geïjkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet geldt. Voormelde bepaling is in voorliggende zaak niet van toepassing en werd ook niet toegepast. Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Verzoekster voert vervolgens aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de elementen die zij heeft ingeroepen bij haar verzoek om internationale bescherming en die er volgens haar op zouden wijzen dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van het non-refoulementbeginsel.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster, voordat verweerder de bestreden beslissing nam, aan de diensten van de commissaris-generaal uitvoerig heeft kunnen uiteenzetten waarom zij meende niet te kunnen terugkeren naar Albanië. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de commissaris-generaal op 11 maart 2021 oordeelde dat de door verzoekster aangevoerde problemen met een lid van een bepaalde familie in Albanië van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en dus geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De commissaris-generaal oordeelde tevens dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij bij een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende een beroep zou kunnen doen op de aanwezige nationale autoriteiten en dus niet blijkt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar relaas dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Door uiteen te zetten dat zij een bericht kreeg van een advocate waarin melding wordt gemaakt van doodsb bedreigingen en door toe te lichten dat zij aangaf dat de leden van de familie die bedreigingen zouden hebben geuit reeds personen hebben gedood toont zij niet aan dat haar relaas voorheen niet deugdelijk werd onderzocht of dat verweerder enige appreciatiefout heeft gemaakt door erop te wijzen dat de commissaris-generaal reeds een beslissing nam op 11 maart 2021 waarbij het ingediende verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk werd afgewezen. Zij bewijst door te verwijzen naar het bij haar verzoekschrift gevoegd stuk ook niet dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat niet blijkt dat zij geen beroep kan doen op de politiediensten in Albanië zo dit vereist zou zijn. Zij maakt met haar betoog bijgevolg geenszins aannemelijk dat het non-refoulementbeginsel dreigt te worden geschonden. Het gegeven dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop de commissaris-generaal haar relaas beoordeelde en het feit dat zij het niet aanvaardbaar acht dat verweerder geen beletsel zag om, gelet op de eerdere beslissing van een gespecialiseerde dienst, de bestreden beslissing te nemen leidt niet tot de conclusie dat verweerder niet met de vereiste voorzichtigheid optrad, dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, dat enige legitieme verwachting die zij kon koesteren niet werd gehonoreerd of dat de bestreden beslissing een miskennis inhoudt van enige *“gerechtelijke zekerheid”* of van het proportionaliteitsbeginsel.

Een schending van enig door verzoekster aangevoerd beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster zet het middel uiteen als volgt:

“In maart 2016 kwam hij in België aan. Dezelfde dag vroeg hij asiel aan. Deze aanvraag werd echter verworpen.

Verzoekster en haar echtgenoot, de Heer [J.Z.] [...] hebben een appartement in België gekocht (bijlage 4).

Zonder naar Albanië te zijn teruggekeerd, vroeg verzoekster op 11 maart 2021 een tweede keer asiel aan.

Verzoekster is sedert meer dan 5 jaar in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd, zoals haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen [A.] en [A.]

Hem een bevel te geven is niet redelijk en een vormt een schending van art. 8 E.V.R.M.

Art. 8 is bestemd voor het verzekeren van de ontwikkeling zonder vreemde tussenkomst van de personaliteit van elk individu in de relaties met andere personen (Europees Hof RM, 12 oktober 2006, n° 13178/03, MUBILANZILA MAYEKE et KANIKI MITUNGA t/ België, § 83.)

Dit Hof preciseert dat het beginsel van "sociale banden" gelijkgesteld mag worden met de betekenis van het beginsel "privaat leven" voorzien in art. 8 EVRM, die het respect van het gezin maar ook de sociale banden ontwikkeld met andere personen.

Uit een arrest dd. 11 februari 1999 heeft de Raad van State geoordeeld dat "de verwijdering van het grondgebied die het verbreken van sociale en affectieve relaties met zich meebrengt, dat verzoekster heeft gemaakt in België sedert haar aankomst zowel t.a.v. van haar schoolgenoten als van haar familie, een onevenwichtige maatregel is t.a.v. het legitieme doel van de Tegenpartij" (R.S., arrest n°78.711, R.D.E., n°102, 1999, p.40).

Verzoekster heeft een hele reeks sociale banden ontwikkeld die vernederd zouden worden met een gedwongen terugkeer naar zijn vaderland."

3.2.2. De Raad dient te benadrukken dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekster, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoekster wist of behoorde ook te weten dat zij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en dat zij het land zou dienen te verlaten indien dit verzoek werd afgewezen. Het is ook niet betwist dat de echtgenoot van verzoekster en haar kinderen evenmin tot een verblijf in het Rijk zijn toegelaten of gemachtigd en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeksters standpunt dat zij sedert meer dan vijf jaar in België is, dat zij volledig geïntegreerd is en dat zij een appartement heeft gekocht, leidt niet tot een ander besluit. Verzoekster maakt ook geenszins aannemelijk dat zij het gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen, die eveneens de Albanese nationaliteit hebben, niet in het land van herkomst of elders kan verderzetten en dat de vaststellingen die verweerder deed in een evaluatienota die werd opgesteld ter voorbereiding van de bestreden beslissing incorrect zijn. Zij toont niet aan dat er echte belemmeringen zijn om, met haar gezinsleden, verder in haar land van herkomst, waar ook familieleden wonen, te leven. Verzoekster toont ook niet aan dat haar aanwezigheid in het Rijk is vereist om de sociale banden die zij hier stelt te hebben opgebouwd verder te kunnen onderhouden. Zij maakt niet aannemelijk dat de voorgehouden banden met personen in België dusdanig zijn dat zij niet kunnen worden in stand gehouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door wederzijdse bezoeken. De bestreden beslissing verhindert verzoekster op zich ook niet om, mits te voldoen aan de immigratieregels, terug te keren naar België. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat enig ander aspect van haar privéleven dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang komt. Er blijkt dan ook niet dat er in casu een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en van artikel 14 van het EVRM.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Vele personen die zich in dezelfde situatie bevinden als deze hebben zich het statuut van vluchteling of internationale bescherming zien toekennen.

Een verschil van behandeling mag toegekend worden maar dit verschil moet gerechtvaardigd zijn op grond van het doel en de effecten van de maatregel, wat niet het geval is in casu.

Zij heeft een gegronde vrees voor haar leven in geval van terugkeer in Albanië.”

3.3.2.1. Om te kunnen besluiten dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel of van het non-discriminatiebeginsel, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of in artikel 14 van het EVRM, dient verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekster laat evenwel na dergelijke gegevens aan te brengen. Daarnaast benadrukt de Raad dat voorliggend beroep is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissing geen beoordeling inhoudt van de vraag of aan verzoekster al dan niet een internationale beschermingsstatus moet worden toegekend. Derhalve is de grief op grond van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, zoals door haar uiteengezet, in casu hoe dan ook niet dienstig.

3.3.2.2. Verzoekster verschaft voorts geen enkele toelichting bij haar grief dat artikel 191 van de Grondwet werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste uiteenzetting, onontvankelijk is.

Het derde middel, is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK